

at efter en Udregning, der er foretaget i Ministeriet, vil det Lovforslag, der er forelagt for Præsterne udenfor København og Frederiksberg, virke saaledes, at Præsterne i 1ste Lønningsklasse vil gaa ned med et Par Hundrede Kroner. — jeg tænker i denne Sammenhæng paa Præsterne udenfor Købstæderne —, selv om de faar den Forbedring, som ligger i, at deres Boligfradrag nedsættes noget; den ugifte Præst vil faa en Nedsækering paa et Par Hundrede Kroner, den gifte Præst med det første Trin af Forsørgertillæget vil faa en lignende Nedsækering, først med det andet Forsørgertillæg vil det omtrent ækvivalere, og Præster med det tredje Forsørgertillæg, altsaa det, der tilkendes en Tjenestemand, naar han har mindst 4 Børn under 18 Aar at forsørge, vil i 1ste Lønningsklasse vinde ca. 125 Kr., det synker lidt, naar Præsten faar sine to Alderstillæg, til henholdsvis 96 Kr. og 39 Kr. for det første og det andet Alderstillæg. Det er i det hele taget Hovedregelen og vil gælde nogenlunde ens for alle Lønklasserne, hvis Lovforslaget ophøjes til Lov, at Præsterne udenfor København og Frederiksberg nøjes med en Nedgang paa 200 Kr., hvis de er ugifte, eller hvis de kun har det første Forsørgertillæg, at de faar Nedgangen afbødet, hvis de har det andet Forsørgertillæg, og at de faar en Fremgang paa omkring 100 Kr. — det gælder næsten i alle Lønklasserne —, dersom de har det 3die Forsørgertillæg. Der er fælles for alle Tjenestemænd om dette sidste Tillæg at bemærke, at det gælder kun Børn under 18 Aar, og for mange Præstefamilier vil, som ærede Medlemmer vil vide, store Udgifter netop indtræde, naar Børnene bliver over 18 Aar, hvis de skal have Universitetsuddannelse, men i den Henseende deler altsaa Præsterne Kaar med alle Tjenestemænd. Jeg kan derfor ikke godkende Udtalelsen fra ærede Medlemmer, at dette Lovforslag indeholder en camoufleret Lønforbedring. Det er efter mit Skøn ingen Lønforbedring, som er værd at nævne som en virkelig Lønforbedring; derfor omtalte jeg det som: ikke en egentlig Lønforbedring. Det er ikke en Lønforbedring, at Præsterne, naar de har naaet det 3die Forsørgertillæg, vinder ca. 100 Kr. om Aaret, og jeg maa have Ret til at sige, at Lønnen som Hovedregel ogsaa udenfor København følger Bevægelsen, og hvis Forslaget ophøjes til Lov, vil dette ogsaa blive følt, idet de Præster, som ikke er paa det Trin af Forsørgertillæg, jeg har nævnt, vil gaa et Par Hundrede

Kroner ned. Men jeg vedkender mig aabent, at Nedgangen er afbødet eller i alt væsentligt afbødet.

Naar man spørger, hvorfor jeg har gjort dette, ligger Svaret jo allerede i den Omstændighed, at jeg ikke har gjort det for de københavnske Præster. Grunden er, at jeg ikke har den Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. Povlsen nu fremsatte, at Præsterne udenfor København og Frederiksberg fik en i og for sig fuldt retfærdig og rimelig Løn ved Lønningsloven af 1919, som med den Tilføjelse, den lille Lov af 1921 gav, er gaaet over i Loven af 1922. Jeg vilde maaske ikke bruge saa stærkt et Udtryk som andre om den Uret, de led i Forhold til deres Kolleger, og jeg mener ogsaa i Forhold til andre akademisk uddannede Tjenestemænd, med hvem de kan jævnstilles, Adjunkter og Lektorer, men det kan jo ikke nægtes, at der for disse sidste er Lejlighed til Ekstraindtægt, og at der paa den anden Side paa deres Udgiftsbudget ikke er Udgifter, som Præsterne har i Kraft af deres Stilling og Gerning, og som det er vanskeligt at beskrive, men som alle Mennesker ved noget om, ganske vist Udgifter af noget frivillig Art, det er rigtigt; det kan ikke paalægges en Præst at øve Gæstfrihed, og det kan ikke paalægges en Præst, naar han ser Nød i sit Sogn, at hjælpe; men det kan formodes, det kan forudsættes, at han vil gøre saadan i Kraft af sin Stilling og Gerning. En Præst er ikke paa den Maade Privatmand som en Adjunkt eller en Lektor, naar han forlader sin Skole og gaar til sit Hjem. Der til kommer, at Statsskolens Tjenestemænd har Adgang til at forøge deres Indtægter ved Arbejde, der ligger paa Linie med deres Gerning, medens Landsbypræsterne jo sjældent vil kunne have saadant Arbejde. Og desforuden er der visse Udgifter, en Præst har, som Statsskolens Tjenestemænd ikke har. Jeg vil derfor fastholde den Paastand, at disse Præster blev noget ubilligt behandlet ved Lønningslovene af 1919 og 1922 i Forhold til deres Kolleger i København, hvad den daværende Kirkeminister Hr. J. C. Christensen ogsaa udtalte, da Loven af 1920 blev fremsat i Landstinget.

Naar man har den Anskuelse og saa staar overfor Spørgsmaalet om Nedsækering, laa det jo nær for mig at tænke baade for de københavnske Præsters Vedkommende og for dem udenfor: skal der i det hele taget røres ved disse Lønninger, kan de i det hele taget taale at gaa